SODBA SODIŠČA (veliki senat)

z dne 8. septembra 2009 *

V zadevi C-478/07,

zaradi predloga za sprejetje predhodne odločbe na podlagi člena 234 ES, ki ga je vložilo Handelsgericht Wien (Avstrija) z odločbo z dne 27. septembra 2007, ki je prispela na Sodišče 25. oktobra 2007, v postopku

Budějovický Budvar, národní podnik

proti

Rudolf Ammersin GmbH,

SODIŠČE (veliki senat),

v sestavi V. Skouris, predsednik, P. Jann, C. W. A. Timmermans (poročevalec), A. Rosas in K. Lenaerts, predsedniki senatov, P. Kūris, E. Juhász, L. Bay Larsen, sodniki, in P. Lindh, sodnica,

* Jezik postopka: nemščina.

generalni pravobranilec: D. Ruiz-Jarabo Colomer,
sodna tajnica: K. Sztranc-Sławiczek, administratorka,

na podlagi pisnega postopka in obravnave z dne 2. decembra 2008,

ob upoštevanju stališč, ki so jih predložili:

– za Budějovický Budvar, národní podnik, C. Petsch, odvetnik,

– za Rudolf Ammersin GmbH C. Hauer, B. Goebel in C. Schulte, odvetniki,

– za češko vlado T. Boček in M. Smolek, zastopnika,

– za grško vlado I. Chalkias in K. Marinou, zastopnika,

– za Komisijo Evropskih skupnosti B. Doherty, B. Schima in M. Vollkommer, zastopniki,

po predstavitvi sklepnih predlogov generalnega pravobranilca na obravnavi 5. februarja 2009

izreka naslednjo

Sodbo

1 Predlog za sprejetje predhodne odločbe se nanaša na razlago členov 28 ES in 30 ES, Akta o pogojih pristopa Češke republike, Republike Estonije, Republike Cipra, Republike Latvije, Republike Litve, Republike Madžarske, Republike Malte, Republike Poljske, Republike Slovenije in Slovaške republike k Evropski uniji in prilagoditvah pogodb, na katerih temelji Evropska unija (UL 2003 L 236, str. 33, v nadaljevanju: Akt o pristopu), Uredbe Komisije (ES) št. 918/2004 z dne 29. aprila 2004 o uvedbi prehodnih ukrepov o zaščiti geografskih označb in označb porekla za kmetijske pridelke in živila zaradi pristopa Češke, Estonije, Cipra, Latvije, Litve, Madžarske, Malte, Poljske, Slovenije in Slovaške (UL L 163, str. 88) ter na razlago Uredbe Sveta (ES) št. 510/2006 z dne 20. marca 2006 o zaščiti geografskih označb in označb porekla za kmetijske proizvode in živila (UL L 93, str. 12).

2 Ta predlog je bil vložen v okviru spora med družbo Budějovický Budvar, národní podnik (v nadaljevanju: Budvar), pivovarno s sedežem v Českih Budjejovicah (Češka republika), in družbo Rudolf Ammersin GmbH (v nadaljevanju: Ammersin), podjetjem s sedežem na Dunaju (Avstrija), ki se ukvarja z distribucijo pijač, glede predloga družbe Budvar, naj se družbi Ammersin prepove trženje piva, proizvedenega v pivovarni Anheuser-Busch Inc. (v nadaljevanju: Anheuser-Busch) s sedežem v Saint Louisu (Združene države Amerike), pod znamko American Bud, ker naj bi se na podlagi dvostranskih pogodb, ki zavezujejo Češko republiko in Republiko Avstrijo, v Republiki Avstriji ime „Bud“ uporabljalo le za pivo, proizvedeno v Češki republiki.

Pravni okvir

Mednarodno pravo

3 Člen 1 Lizbonskega aranžmaja z dne 31. oktobra 1958 o zaščiti označb porekla in njihovi mednarodni registraciji, revidiranega 14. julija 1967 v Stockholmu in spremenjenega 28. septembra 1979 (*Zbirka pogodb Združenih narodov*, zv. 828, št. 13172, str. 205, v nadaljevanju: Lizbonski aranžma), določa:

„(1) Države, za katere se uporablja ta aranžma, sestavljajo posebno unijo v okviru Unije za varstvo industrijske lastnine.

(2) Zavežejo se, da na podlagi tega aranžmaja na svojih ozemljih zaščitijo označbe porekla proizvodov iz drugih držav posebne unije, ki so priznane in zaščitene s tem aranžmajem v državi porekla in registrirane v Nacionalnem uradu za intelektualno lastnino […], navedenem v konvenciji o ustanovitvi Svetovne organizacije za intelektualno lastnino [WIPO].“

4 Člen 2 Lizbonskega aranžmaja določa:

„(1) Označba porekla v smislu tega aranžmaja pomeni geografsko označbo države, regije ali kraja, ki je namenjena opisu proizvoda, ki ima tu poreklo in katerega kakovost ali značilnosti so predvsem ali izključno posledica geografskega okolja z njemu lastnimi naravnimi in človeškimi dejavniki.

(2) Država porekla je tista, katere ime ali v kateri se nahaja regija oziroma kraj, čigar ime, sestavlja označbo porekla, ki je dalo proizvodu njegovo prepoznavnost.“

5 Označba porekla BUD (označba porekla št. 598) je bila 10. marca 1975 pri WIPO registrirana za pivo na podlagi Lizbonskega aranžmaja.

Pravo Skupnosti

Akt o pristopu

6 Člen 20 Akta o pristopu določa:

„Akti[,] našteti v Prilogi II k temu aktu, se prilagodijo, kakor je navedeno v omenjeni prilogi.“

7 V Prilogi II k Aktu o pristopu z naslovom „Seznam iz člena 20 Akta o pristopu“ je v poglavju 6, del A, točka 18, navedeno:

„31996 R 1107: Uredba Komisije (ES) št. 1107/96 z dne 12. junija 1996 o registraciji geografskih označb in geografskega porekla po postopku iz člena 17 Uredbe Sveta (EGS) št. 2081/92 (UL L 148, 21.6.1996, str. 1), kakor je bila spremenjena z:

[…]

– 32002 R 1829: Uredbo Komisije (ES) št. 1829/2002 z dne 14.10.2002 (UL L 277, 15.10.2002, str. 10).

(a) V členu 1 se doda naslednji pododstavek:

‚Imena „Budějovické pivo“, „Českobudějovické pivo“ in „Budějovický měšťanský var“ se vpišejo kot zaščitene geografske označbe (GO) in se v skladu s specifikacijami[,] predloženimi Komisiji[,] vnesejo v Prilogo. To ne posega v blagovne znamke piva ali druge pravice, obstoječe v Evropski uniji na dan pristopa.‘

(b) V Prilogo, Del B, se pod naslov ‚Pivo‘ vstavi naslednje:

‚Češka:

– Budějovické pivo (PGI)

– Českobudějovické pivo (PGI)

– Budějovický měšťanský var (PGI).‘“

Uredba št. 2081/92

8 V sedmi uvodni izjavi Uredbe Sveta (EGS) št. 2081/92 z dne 14. julija 1992 o zaščiti geografskih označb in označb porekla za kmetijske proizvode in živila (UL L 208, str. 1) je navedeno:

„ker so nacionalne prakse pri implementaciji registriranih označb porekla in geografskih označb raznolike; ker je treba predvideti pristop na ravni Skupnosti; ker bo okvir predpisov Skupnosti o zaščiti omogočil razvoj geografskih označb in označb porekla, saj bo takšen okvir s poenotenim pristopom zagotovil lojalno konkurenco med proizvajalci proizvodov, ki nosijo takšne označbe in povečal verodostojnost teh proizvodov v očeh potrošnika.“

9 Členi od 5 do 7 Uredbe št. 2081/92 določajo postopek za registracijo geografskih označb in označb porekla iz člena 2 te uredbe, imenovan „običajni postopek“. V skladu s členom 5(4) navedene uredbe se vloga za registracijo pošlje državi članici, v kateri je geografsko območje. Ta država v skladu s členom 5(5), prvi pododstavek, iste uredbe preveri, ali je vloga utemeljena, in jo pošlje Komisiji Evropskih skupnosti.

10 Ker Komisija vlogo za registracijo obravnava nekaj časa in je treba državam članicam do odločitve o registraciji imena omogočiti, da odobrijo začasno nacionalno zaščito, je

Uredba Sveta (ES) št. 535/97 z dne 17. marca 1997 o spremembah Uredbe (EGS) št. 2081/92 o zaščiti geografskih označb in označb porekla za kmetijske proizvode in živila (UL L 83, str. 3) za prvim pododstavkom člena 5(5) Uredbe št. 2081/92 dodala besedilo:

„Ta država članica lahko samo prehodno odobri na nacionalni ravni zaščito v smislu te uredbe za ime, ki je bilo predloženo na predpisan način, in po potrebi odobri prilagoditveno obdobje, ki začne teči od datuma predložitve; […]

Taka prehodna nacionalna zaščita preneha veljati na dan sprejetja odločitve o registraciji v skladu s to uredbo. […]

Posledice take nacionalne zaščite, ko ime ni registrirano v skladu s to uredbo, nosi izključno zadevna država članica.

Ukrepi, ki jih države članice sprejmejo v skladu z drugim pododstavkom, imajo učinek samo na nacionalni ravni; ne vplivajo na trgovino v Skupnosti.“

11 Člen 17 Uredbe št. 2081/92 določa postopek za registracijo, imenovan „poenostavljeni postopek“, ki se uporablja za registracijo imen, ki so na dan začetka veljavnosti te uredbe že obstajala. Med drugim določa, da države članice v šestih mesecih od začetka veljavnosti Uredbe št. 2081/92 Komisijo obvestijo, katera od svojih imen želijo registrirati po tem postopku.

12 Da bi se med drugim upoštevalo dejstvo, da je bil prvi predlog za registracijo geografskih označb in označb porekla, ki ga je morala Komisija pripraviti v skladu s členom 17(2) Uredbe št. 2081/92, predložen Svetu Evropske unije šele marca 1996, ko se je iztekla večina prehodnega petletnega obdobja, določenega v členu 13(2) te uredbe, je Uredba št. 535/97, ki je začela veljati 28. marca 1997, nadomestila navedeni odstavek z besedilom:

„Z odstopanjem od odstavkov 1(a) in (b) lahko države članice ohranijo nacionalne sisteme, ki omogočajo uporabo imen, registriranih po členu 17, za obdobje, ki ni daljše od petih let po datumu objave registracije, če:

– so se proizvodi zakonito tržili s takimi imeni vsaj pet let pred datumom objave te uredbe,

– so podjetja zakonito tržila zadevne proizvode in pri tem ves čas uporabljala imena za obdobje iz prve alinee,

– označevanje jasno nakazuje pravo poreklo proizvoda.

Toda tako odstopanje ne sme voditi do prostega trženja proizvodov na ozemlju države članice, kjer so taka imena prepovedana.“

13 Člen 1, točka 15, Uredbe Sveta (ES) št. 692/2003 z dne 8. aprila 2003 o spremembi Uredbe (EGS) št. 2081/92 o zaščiti geografskih označb in označb porekla za kmetijske proizvode in živila (UL L 99, str. 1) določa:

„Črtata se člena 13(2) in 17. Vseeno pa se določbe teh členov uporabljajo še naprej za registrirana imena ali imena, za katera so bili zahtevki za registracijo oddani po postopku iz člena 17 pred začetkom veljavnosti te uredbe."

Uredba št. 510/2006

14 Uredba št. 2081/92, kakor je bila nazadnje spremenjena z Uredbo Sveta (ES) št. 806/2003 z dne 14. aprila 2003 (UL L 122, str. 1), je bila razveljavljena na podlagi člena 19 Uredbe št. 510/2006. Ta uredba je začela veljati na dan objave v *Uradnem listu Evropske unije*, in sicer 31. marca 2006.

15 V uvodni izjavi 6 Uredbe št. 510/2006 je navedeno:

„Za označbe porekla in geografske označbe bi bilo treba oblikovati koncepte Skupnosti. Okvir pravil Skupnosti o sistemu zaščite omogoča razvoj geografskih označb in označb porekla, ker s poenotenim pristopom zagotavlja enake konkurenčne pogoje za proizvajalce proizvodov, ki nosijo takšne označbe, in povečuje zaupanje potrošnikov v te proizvode."

16 V uvodni izjavi 19 te uredbe je navedeno:

„Imena, ki so na dan začetka veljavnosti te uredbe že registrirana v skladu z Uredbo […] št. 2081/92 […], bi morala še naprej uživati zaščito po tej uredbi in treba bi jih bilo avtomatično vključiti v register. […]“

17 Člen 1 navedene uredbe, ki ima naslov „Področje uporabe“, v odstavkih 1 in 2 določa:

„1. Ta uredba določa pravila za zaščito označb porekla in geografskih označb za kmetijske proizvode, namenjene za prehrano ljudi, ki so navedeni v Prilogi I k Pogodbi, za živila, ki so navedena v Prilogi I k tej uredbi, ter za kmetijske proizvode, ki so navedeni v Prilogi II k tej uredbi.

[…]

2. Ta uredba se uporablja brez poseganja v druge posebne določbe Skupnosti.“

18 V Prilogi I k tej uredbi, naslovljeni „Živila iz člena 1(1)“, so v prvi alinei navedena „piva“.

19 Člen 2 Uredbe št. 510/2006, naslovljen „Označbe porekla in geografske označbe“, v odstavkih 1 in 2 določa:

„1. V tej uredbi:

(a) ‚označba porekla‘ pomeni ime regije, določenega kraja ali izjemoma države, ki se uporablja za opis kmetijskega proizvoda ali živila:

– s poreklom iz te regije, določenega kraja ali države,

– katerega kakovost ali značilnosti so predvsem ali izključno posledica geografskega okolja z njemu lastnimi naravnimi in človeškimi dejavniki, ter

– katerega proizvodnja, predelava in priprava je bila opravljena na opredeljenem geografskem območju;

(b) ‚geografska označba‘ pomeni ime regije, določenega kraja ali izjemoma države, ki se uporablja za opis kmetijskega proizvoda ali živila:

– s poreklom iz te regije, določenega kraja ali države,

– ki ima posebno kakovost, sloves ali druge značilnosti, ki jih je mogoče pripisati temu geografskemu poreklu, ter

– katerega proizvodnja, predelava in priprava je bila opravljena na opredeljenem geografskem območju.

2. Tradicionalna geografska ali negeografska imena, ki označujejo kmetijski proizvod ali živilo, ki izpolnjuje pogoje iz odstavka 1, se prav tako štejejo za označbe porekla ali geografske označbe.“

20 Člen 4(1) te uredbe določa:

„Kmetijski proizvod ali živilo mora biti v skladu s specifikacijo proizvoda, da je lahko upravičeno do zaščitene označbe porekla (ZOP) ali zaščitene geografske označbe (ZGO).“

21 Členi od 5 do 7 Uredbe št. 510/2006 določajo postopek za registracijo geografskih označb in označb porekla iz člena 2 te uredbe. Člen 5(4) navedene uredbe določa, da kadar vloga za registracijo zadeva geografsko območje v eni od držav članic, se vloga naslovi na to državo članico. Ta država članica v skladu s členom 5(5) te uredbe sproži nacionalni postopek ugovora in nato na podlagi te vloge izda odločbo. Če je odločba pozitivna, navedena država članica pošlje dokumente iz odstavka 7 navedenega člena 5 Komisiji v dokončno odločanje na podlagi postopka, določenega v členih 6 in 7 Uredbe št. 510/2006, ki med drugim vključuje postopek z ugovorom.

22 Člen 5(6) te uredbe določa:

„Država članica lahko na nacionalni ravni imenu samo prehodno odobri zaščito po tej uredbi in po potrebi odobri prilagoditveno obdobje z učinkom od dneva predložitve vloge Komisiji.

Prilagoditveno obdobje iz prvega pododstavka se lahko odobri samo, če so zadevna podjetja zakonito tržila zadevne proizvode najmanj pet let pred dnem vložitve vloge in neprekinjeno uporabljala zadevna imena ter so to navedla v nacionalnem postopku ugovora iz prvega pododstavka odstavka 5.

Taka prehodna nacionalna zaščita preneha z dnem izdaje odločbe o registraciji po tej uredbi.

Za učinke prehodne nacionalne zaščite, če ime ni registrirano po tej uredbi, je odgovorna izključno zadevna država članica.

Ukrepi, ki jih države članice sprejmejo v skladu s prvim pododstavkom, imajo učinke zgolj na nacionalni ravni in ne vplivajo na trgovino [v] Skupnosti ali mednarodno trgovino.“

23 Člen 13(1) te uredbe določa:

„1. Registrirana imena so zaščitena pred:

(a) vsako neposredno ali posredno komercialno rabo registriranega imena za proizvode, ki jih registracija ne zajema, če so ti proizvodi primerljivi s proizvodi, registriranimi pod tem imenom, ali če bi raba imena izkoriščala sloves zaščitenega imena;

(b) vsako zlorabo, posnemanjem ali omembo, tudi če je resnično poreklo proizvoda navedeno, če je zaščiteno ime prevedeno ali če mu je dodan izraz, kot so ‚slog', ‚tip', ‚metoda', ‚kot se proizvaja v', ‚imitacija' ali kakšen podoben izraz;

[…]"

Uredba št. 918/2004

24 V uvodnih izjavah od 2 do 4 Uredbe št. 918/2004 je navedeno:

„[…] člen 5(5) Uredbe (EGS) št. 2081/92 določa, da države članice lahko geografskim označbam in označbam porekla dodelijo prehodno nacionalno zaščito od dne, ko se

vloge za registracijo takih imen pošljejo Komisiji. Posledice take nacionalne zaščite v primerih, kjer ime ni registrirano na ravni Skupnosti, so v celoti odgovornost zadevne države članice.

Po pristopu Češke, Estonije, Cipra, Latvije, Litve, Madžarske, Malte, Poljske, Slovenije in Slovaške se lahko torej geografske označbe in označbe porekla teh držav (v nadaljevanju ‚nove države članice') registrirajo na ravni Skupnosti na podlagi člena 5 Uredbe (EGS) št. 2081/92 in zaščitijo na podlagi člena 13 [navedene uredbe].

Da bi omogočili predložitev vlog iz novih držav članic Komisiji in zagotovili neprekinjeno zaščito ustreznih geografskih označb in označb porekla, je treba sprejeti določila za te države članice[,] da obdržijo vse nacionalne zaščite, ki so obstajale do dne 30. aprila 2004, dokler se ne sprejmejo odločitve na podlagi člena 6 Uredbe (EGS) št. 2081/92 v primeru, da je bila vloga za registracijo po navedeni uredbi poslana Komisiji do 31. oktobra 2004."

25 Člen 1 Uredbe št. 918/2004 določa:

„Nacionalne zaščite geografskih označb in označb porekla v smislu Uredbe (EGS) št. 2081/92, ki obstaja v Češki, Estoniji, Cipru, Latviji, Litvi, Madžarski, Malti, Poljski, Sloveniji in Slovaški na dan 30. aprila 2004, se lahko za navedene države članice obdržijo do 31. oktobra 2004.

Če se vloga za registracijo na podlagi Uredbe (EGS) št. 2081/92 pošlje Komisiji do 31. oktobra 2004, se taka zaščita lahko obdrži, dokler ni sprejeta odločitev v skladu s členom 6 navedene uredbe.

Za posledice take nacionalne zaščite v primerih, kjer ime ni registrirano na ravni Skupnosti, je v celoti odgovorna zadevna država članica."

Nacionalno pravo

Dvostranska konvencija

26 Republika Avstrija in Češkoslovaška socialistična republika sta 11. junija 1976 sklenili pogodbo o zaščiti označb izvora, označb porekla ter drugih označb izvora kmetijskih in industrijskih proizvodov (v nadaljevanju: dvostranska konvencija).

27 Dvostranska konvencija je bila po potrditvi in ratifikaciji objavljena v *Bundesgesetzblatt für die Republik Österreich* z dne 19. februarja 1981 (BGBl. 75/1981). V skladu s členom 16(2) je začela veljati 26. februarja 1981 za nedoločen čas.

28 Člen 1 dvostranske konvencije določa:

„Vsaka od držav pogodbenic se zaveže, da bo storila vse potrebno, da bi v gospodarskem prometu pred nelojalno konkurenco učinkovito zaščitila označbe porekla, označbe izvora ter druge označbe o poreklu kmetijskih in industrijskih proizvodov iz kategorij, navedenih v členu 5 in natančneje opredeljenih v sporazumu, navedenem v členu 6, kot tudi imena in skice iz členov 3 in 4 ter člena 8(2).“

29 Člen 2 dvostranske konvencije določa:

„Označbe izvora, označbe porekla in druge označbe o izvoru v smislu te pogodbe so vse označbe, ki se neposredno ali posredno nanašajo na izvor proizvoda. Takšno označbo navadno sestavlja geografska označba. Vendar jo lahko sestavljajo tudi druge navedbe, če upoštevna javnost iz države porekla v povezavi s tako označenim proizvodom v njih prepozna označbo države proizvajalke. Navedene označbe lahko poleg navedbe geografskega izvora vsebujejo tudi navedbe o kakovosti zadevnega proizvoda. Te posebnosti proizvodov so izključno ali večinoma posledica geografskih ali človeških vplivov.“

30 Člen 3(1) dvostranske konvencije določa:

„[…] češkoslovaške označbe, naštete v sporazumu, sklenjenem v skladu s členom 6, se v Republiki Avstriji uporabljajo izključno za češkoslovaške proizvode.“

31 V členu 5(1)(B), točka 2, dvostranske konvencije je pivo navedeno med kategorijami čeških proizvodov, na katere se nanaša zaščita, ki jo ta konvencija uvaja.

32 Člen 6 dvostranske konvencije določa:

„Označbe proizvodov, za katere veljajo pogoji iz členov 2 in 5 ter so zaščitene s pogodbo in torej niso generična imena, se naštejejo v sporazumu, ki ga morata skleniti vladi obeh držav pogodbenic."

33 Člen 7 dvostranske konvencije določa:

„1. Če se imena in označbe, zaščiteni v skladu s členi 3, 4, 6 in členom 8(2) te pogodbe, uporabljajo v nasprotju s temi določbami pri trgovski dejavnosti za označevanje proizvodov, zlasti za njihovo predstavitev ali embalažo, ali če se uporabljajo na računih, tovornih listih ali drugih trgovskih dokumentih oziroma v oglasih, se uporabijo vsi pravni in upravni ukrepi za preprečevanje nelojalne konkurence ali drugačno zatiranje nedovoljenih označb, ki jih določa zakonodaja države pogodbenice, v kateri se zaščita predlaga, v skladu s pogoji, ki jih ta zakonodaja določa, in ob upoštevanju člena 9.

2. Če obstaja verjetnost zmede pri trgovski dejavnosti, se uporablja odstavek 1 tudi, če se označbe, zaščitene na podlagi te pogodbe, uporabljajo v spremenjeni obliki ali za proizvode, ki jim te označbe niso dodeljene s sporazumom, navedenim v členu 6.

3. Odstavek 1 se uporablja tudi, če se označbe, zaščitene na podlagi te pogodbe, uporabljajo v obliki prevoda ali z navedbo dejanskega izvora ali če so jim dodani izrazi, kot so ‚slog', ‚tip', ‚kot se proizvaja v', ‚imitacija' ali podobni.

4. Odstavek 1 se ne uporablja za prevode označb ene od držav članic, če je prevod pogovorni izraz v jeziku druge države pogodbenice."

Dvostranski sporazum

34 V skladu s členom 6 dvostranske konvencije je bil 7. junija 1979 sklenjen sporazum o njeni uporabi (v nadaljevanju: dvostranski sporazum; skupaj z dvostransko konvencijo: zadevni dvostranski pogodbi).

35 Priloga B k dvostranskemu sporazumu določa:

„Češkoslovaške označbe za kmetijske in industrijske proizvode

[…]

B Prehrana in kmetijstvo (razen vina)

[…]

2. Pivo

Češka socialistična republika

[…]

Bud

Budějovické pivo

Budějovické pivo Budvar

Budějovické Budvar

[…]“

Spor o glavni stvari in vprašanja za predhodno odločanje

36 V sporu o glavni stvari je bila že izdana sodba z dne 18. novembra 2003 v zadevi Budějovický Budvar (C-216/01, Recueil, str. I-13617), v kateri je Sodišče, na katero se je

obrnilo predložitveno sodišče, ki je v tej zadevi vložilo predlog za sprejetje predhodne odločbe, razsodilo:

„1. Člen 28 ES in Uredba […] št. 2081/92 […], kakor je bila spremenjena z Uredbo […] št. 535/97 […], ne nasprotujeta uporabi določbe dvostranske pogodbe, sklenjene med državo članico in tretjo državo, ki preprosti in posredni označbi geografskega izvora te tretje države v državi uvoznici daje zaščito, ki je neodvisna od vsakršne verjetnosti zavajanja in s katero se lahko prepreči uvoz blaga, ki se zakonito trži v drugi državi članici.

2. Člen 28 ES nasprotuje uporabi določbe dvostranske pogodbe, sklenjene med državo članico in tretjo državo, ki imenu, ki se v tej državi niti neposredno niti posredno ne nanaša na geografski izvor proizvoda, ki ga označuje, daje zaščito, ki je neodvisna od vsakršne verjetnosti zavajanja in s katero se lahko prepreči uvoz blaga, ki se zakonito trži v drugi državi članici.

3. Člen 307, prvi odstavek, ES je treba razlagati tako, da sodišču države članice dovoljuje, da v skladu s svojimi ugotovitvami glede, med drugim, v tej sodbi določenih meril, uporabi določbe dvostranskih pogodb – kakršni sta tisti v postopku v glavni stvari – ki so sklenjene med to državo in tretjo državo ter dajejo zaščito imenu te tretje države, tudi če so te določbe v nasprotju s pravili iz Pogodbe ES, saj gre za obveznost iz konvencij, sklenjenih pred dnevom pristopa zadevne države članice k Evropski uniji. Dokler z enim od ukrepov iz člena 307, drugi odstavek, ES ni mogoče odpraviti morebitnih neskladij med konvencijo, sklenjeno pred takšnim pristopom, in Pogodbo, prvi odstavek navedenega člena tej državi članici dovoljuje, da nadaljuje uporabo takšne konvencije v delu, ki vsebuje obveznosti, ki jo še naprej zavezujejo na podlagi mednarodnega prava.“

37 V točkah od 28 do 42 zgoraj navedene sodbe Budějovický Budvar je bil spor o glavni stvari povzet tako:

„28 Družba Budvar trži pivo, med drugim pod znamkama Budějovický Budvar in Budweiser Budvar, ter zlasti v Avstrijo izvaža pivo, imenovano ‚Budweiser Budvar'.

29 Družba Ammersin med drugim trži pivo ameriške znamke American Bud, proizvedeno v pivovarni Anheuser-Busch, kupuje pa ga od družbe Josef Sigl KG (v nadaljevanju: Josef Sigl) s sedežem v Obertrumu (Avstrija), ki je izključni uvoznik navedenega piva v Avstrijo.

30 Družba Budvar je z vlogo za začetek postopka z dne 22. julija 1999 predložitvenemu sodišču predlagala, naj družbi Amersin naloži, da na avstrijskem ozemlju pri svoji trgovski dejavnosti ne uporablja imena Bud ali podobnih imen, ki lahko povzročajo zmedo, za pivo ali podobne proizvode ali v povezavi s temi proizvodi, razen če gre za proizvode družbe Budvar. Poleg tega je družba Budvar predlagala odstranitev vseh imen, ki so v nasprotju s to prepovedjo, predložitev računov in objavo sodbe. Poleg tožbe je bil vložen predlog za izdajo začasne odredbe.

31 Tožba družbe Budvar v postopku v glavni stvari v bistvu temelji na dveh pravnih temeljih.

32 Prvič, družba Budvar trdi, da se znamka American Bud, ki je registrirana kot znamka družbe Anheuser-Busch, zaradi podobnosti lahko v smislu zakonodaje o preprečevanju nelojalne konkurence zamenjuje z njenimi prednostnimi znamkami, ki so v Avstriji zaščitene, in sicer Budweiser, Budweiser Budvar in Bud.

33 Drugič, družba Budvar trdi, da je uporaba imena American Bud za pivo z izvorom iz države, ki ni Češka republika, v nasprotju z določbami dvostranske konvencije, saj je ime Bud, ki je navedeno v prilogi B k dvostranskemu sporazumu, v skladu s členom 6 navedene konvencije zaščiteno ime, ki se zato uporablja izključno za češke proizvode.

34 Predložitveno sodišče je 15. oktobra 1999 sprejelo začasne ukrepe, ki jih je predlagala družba Budvar.

35 Družba Ammersin s tožbo, ki jo je zoper navedene ukrepe vložila pri Oberlandesgericht Wien (Avstrija), ni uspela, pritožba, vložena pri Oberster Gerichtshof (Avstrija), pa je bila zavrnjena. Ker je postopek za izdajo začasne odredbe končan, zdaj zadevo vsebinsko obravnava Handelsgericht Wien.

36 Predložitveno sodišče ugotavlja, da je družba Budvar, preden je vložila tožbo v postopku v glavni stvari, pri Landesgericht Salzburg (Avstrija) že vložila tožbo, ki je glede predmeta in glede temelja popolnoma enaka kot tista, ki je bila vložena v postopku v glavni stvari, vendar proti družbi Josef Sigl.

37 Landesgericht Salzburg je v tej vzporedni zadevi s sklepom sprejelo zahtevane začasne ukrepe, Oberlandesgericht Linz (Avstrija) pa ni ugodilo pritožbi zoper ta sklep. Oberster Gerichtshof je s sklepom z dne 1. februarja 2000 zavrnilo predlog za revizijo sklepa, sprejetega v pritožbenem postopku, in potrdilo začasne odredbe.

38 Predložitveno sodišče navaja, da ta sklep Oberster Gerichtshof v bistvu temelji na spodaj navedenih ugotovitvah.

39 Oberster Gerichtshof, ki je svojo presojo omejilo na tožbeni razlog v zvezi z dvostransko konvencijo, je razsodilo, da lahko prepoved, ki je bila predlagana v zvezi z družbo Josef Sigl, pomeni oviro za prosti pretok blaga v smislu člena 28 ES.

40 Vseeno je menilo, da je ta ovira skladna s členom 28 ES, saj zaščita imena Bud, ki jo določa dvostranska konvencija, spada pod varstvo industrijske in poslovne lastnine v smislu člena 30 ES.

41 Predložitveno sodišče navaja, da je Oberster Gerichtshof razsodilo, da je ime Bud ‚preprosta geografska označba ali posredna označba izvora', to je označba, ki ne izpolnjuje nujno zahtev, povezanih z označbo izvora, kakršne so proizvodnja v skladu s kakovostnimi ali proizvodnimi standardi, ki jih sprejmejo in nadzorujejo ustrezni organi, ter posebne značilnosti proizvoda. Ime Bud naj bi poleg tega uživalo ‚absolutno zaščito', torej neodvisno od vsakršne verjetnosti zmede ali zavajanja.

42 Predložitveno sodišče glede na argumente, ki so mu bili predstavljeni, meni, da je v zvezi z odgovori glede vprašanj prava Skupnosti, ki se zastavljajo v postopku v glavni stvari, ostal razumen dvom, zlasti zato, ker naj na podlagi sodne prakse Sodišča ne bi bilo mogoče ugotoviti, ali tudi ‚preproste' označbe geografskega izvora, pri katerih ne obstaja verjetnost zavajanja, spadajo pod varstvo industrijske in poslovne lastnine v smislu člena 30 ES."

38 Predložitveno sodišče v predložitvenem sklepu tako povzema dogodke po razglasitvi zgoraj navedene sodbe Budějovický Budvar.

39 Predložitveno sodišče je s sodbo z dne 8. decembra 2004 zavrnilo tožbo družbe Budvar, pri čemer se je oprlo na ugotovitev, da ime „Bud“ ni označba izvora, ker češko prebivalstvo tega imena ne povezuje s točno določenim krajem v Češki republiki in ker se to ime v tej državi nikoli ni uporabljalo za označevanje kraja. Na podlagi tega je predložitveno sodišče ugotovilo, da zaščita navedenega imena z zadevnima dvostranskima pogodbama ni skladna s členom 28 ES. Ta sodba je bila potrjena s sodbo Oberlandesgericht Wien z dne 21. marca 2005.

40 Toda Oberster Gerichtshof je s sklepom z dne 29. novembra 2005 zavrnilo odločbe nižjestopenjskih sodišč in zadevo po koncu postopka predložilo predložitvenemu sodišču v ponovno odločanje.

41 Oberster Gerichtshof meni, da je treba vprašanje, ali ime „Bud“ označuje regijo ali kraj na ozemlju Češke republike, obravnavati v povezavi z merili preproste in posredne označbe izvora.

42 Glede na točki 54 in 101 zgoraj navedene sodbe Budějovický Budvar bi bilo treba proučiti, ali je vsaj mogoče, da bi ime „Bud“ obveščalo potrošnika, da tako označen proizvod izvira iz točno določenega kraja, regije ali države. Vprašati bi se bilo torej treba, ali potrošniki to označbo v povezavi s pivom razumejo kot preprosto ali posredno označbo geografskega izvora. Toda predložitveno sodišče tega vprašanja še ni proučilo.

43 Dalje je predložitveno sodišče s sodbo z dne 23. marca 2006, ki je temeljila predvsem na izidih mnenjskih anket, ki jih je predložila družba Anheuser-Busch, ponovno zavrnilo tožbo družbe Budvar, ker naj češki potrošniki imena „Bud“ v povezavi s pivom ne bi razumeli kot označbo izvora.

44 Vendar je Oberlandesgericht Wien s sodbo z dne 10. julija 2006 to sodbo zavrnilo in zadevo ponovno predložilo predložitvenemu sodišču iz poglavitnega razloga, da bi moralo predložitveno sodišče dopolniti postopek, saj ni ugodilo dokaznemu predlogu družbe Budvar, ki se nanaša na sodno izvedensko mnenje po izvedbi ankete na upoštevnem vzorcu prebivalstva, ki naj se bi omejila na vprašanja:

– ali češki potrošniki ime „Bud“ povezujejo s pivom;

– ali češki potrošnik, bodisi če sami povezujejo ime „Bud“ s pivom bodisi če to povezavo sugerira izvedenec, razumejo to ime, kot da označuje, da pivo izvira iz določene regije ali države, in

– če je odgovor na prejšnje vprašanje pritrdilen, s katerim krajem, regijo ali državo povezujejo ime „Bud“ v povezavi s pivom.

45 Predložitveno sodišče meni, da je treba ponovno vložiti predlog za sprejetje predhodne odločbe.

46 Prvič, kot naj bi bilo razvidno iz poteka postopka po razglasitvi zgoraj navedene sodbe Budějovický Budvar, naj bi bil obseg te sodbe negotov.

47 Na začetku naj bi se postavljalo vprašanje, ali je treba točki 54 in 101 navedene sodbe razumeti tako, da je za ugotovitev, ali se ime lahko obravnava kot preprosta in posredna označba izvora, ki je lahko skladna s členom 28 ES, treba zgolj izvedeti, ali ime „Bud“ glede na dejanske okoliščine in pojmovanje v Češki republiki označuje regijo ali kraj na ozemlju te države, ali pa je treba predvsem proučiti, ali lahko ta označba v povezavi s proizvodom, ki ga označuje, potrošnika obvešča, da z njo označen proizvod izvira iz točno določenega kraja, regije ali države, ne da bi ta označba glede na navedene okoliščine in pojmovanje sama po sebi morala označevati tak kraj, regijo ali državo.

48 Dalje, negotova naj bi ostala tudi metoda, ki jo mora predložitveno sodišče uporabiti, da bi ugotovilo, ali je zadevno ime glede na merila, ki jih mora to sodišče uporabiti, preprosta in posredna označba izvora. Zlasti naj bi se postavljalo vprašanje, ali je treba izvesti mnenjsko anketo in kakšna je zahtevana stopnja soglasja.

49 Nazadnje predložitveno sodišče meni, da se ob upoštevanju dejanskih okoliščin v Češki republiki, navedenih v točki 101 zgoraj navedene sodbe Budějovický Budvar, postavlja vprašanje, ali je treba določiti konkretne zahteve v zvezi s kakovostjo in trajanjem rabe imena „Bud“. Zlasti bi se bilo treba vprašati, ali se je to ime uporabljalo kot geografska označba ali kot znamka. Predložitveno sodišče meni, da glede tega ni sporno, da nobeno podjetje s sedežem v Češki republiki razen družbe Budvar ni uporabljalo imena „Bud“ in da ga je ta družba uporabljala kot znamko, in ne kot označbo izvora.

50 Drugič, predložitveno sodišče meni, da so pravne in dejanske okoliščine spora o glavni stvari bistveno drugačne, kot so bile takrat, ko je pri Sodišču vložilo predlog za sprejetje predhodne odločbe, na podlagi katerega je bila izdana zgoraj navedena sodba Budějovický Budvar.

51 Predložitveno sodišče glede tega meni, da je ime „Bud“ v skladu z okoliščinami v državi porekla, torej v Češki republiki, zaščiteno kot označba porekla. Po registraciji tega imena na podlagi Lizbonskega aranžmaja pri WIPO naj bi se ta zaščita razširila tudi na druge države članice tega aranžmaja.

52 Pogoji za varstvo te označbe porekla naj bi torej ustrezali pogojem, pod katerimi so do varstva upravičene označbe porekla, opredeljene v členu 2(1)(a) Uredbe št. 510/2006. Zato naj ne bi bilo več dovoljeno predpostavljati, da je ime „Bud“ preprosta in posredna označba izvora, ki ne spada na področje uporabe navedene uredbe.

53 To naj bi bilo potrjeno z Aktom o pristopu, saj so z njim zaščitene tri označbe izvora za pivo, proizvedeno v Čeških Budjejovicah, in sicer „Budějovické pivo“, „Českobudějovické pivo“ in „Budějovický měšťanský var“, ki označuje močnejše pivo z imenom „Bud Super Strong“.

54 Zaradi teh novih okoliščin naj bi se postavljali dve vprašanji.

55 Prvič, načenjalo naj bi se vprašanje, na katero naj Sodišče še ne bi odgovorilo, in sicer, ali je Uredba št. 510/2006 dokončna v tem smislu, da nasprotuje temu, da bi nacionalno pravo ali dvostranska pogodba določala varstvo imen, kot je označba izvora „Bud“, katerega registracija se ni zahtevala v skladu s to uredbo, vendar načeloma spada v njeno vsebinsko področje uporabe (v nadaljevanju: izčrpnost Uredbe št. 510/2006).

56 Predložitveno sodišče meni, da ker Uredba št. 918/2004 določa prehodno obdobje zaščite, v katerem se lahko ohrani nacionalna zaščita označb porekla, očitno temelji na taki izčrpnosti.

57 Vendar čeprav bi bilo ugotovljeno, da Uredba št. 510/2006 ni izčrpna v tem smislu, predložitveno sodišče meni, da bi bilo treba še proučiti, ali vsekakor nasprotuje razširitvi zaščite označbe izvora na druge države članice, če bi se ugotovilo, da je izčrpna glede čezmejne zaščite v Evropski uniji.

58 Drugič, postavljalo naj bi se vprašanje, ali je zaščita, ki jo Akt o pristopu daje pivom, proizvedenim v Čeških Budjejovicah, v obliki geografskih označb „Budějovické pivo“, „Českobudějovické pivo“ in „Budějovický měšťanský var“, zaščitenih na podlagi Uredbe št. 510/2006, izčrpna. Taka izčrpnost naj bi pomenila, da ta zaščita nasprotuje ohranitvi drugega imena, kakršno je „Bud“, ki prav tako označuje pivo, proizvedeno v tem mestu, in je v skladu z nacionalnim pravom zaščiteno kot označba porekla.

59 Tudi če se ne bi priznalo, da je ta zaščita izčrpna, bi bilo še vedno treba proučiti, ali zaščita navedenih treh imen nasprotuje vsaj razširitvi nacionalne zaščite druge geografske označbe, kakršna je „Bud“, na druge države članice z dvostranskimi pogodbami, sklenjenimi med državami članicami.

60 Handelsgericht Wien je v teh okoliščinah ocenilo, da je rešitev spora, o katerem odloča, odvisna od razlage prava Skupnosti, zato je prekinilo odločanje in Sodišču v predhodno odločanje predložilo ta vprašanja:

„1. Sodišče Evropskih skupnosti je v [zgoraj navedeni sodbi Budějovický Budvar] za skladnost zaščite imena kot geografske označbe, ki v državi porekla ni niti ime kraja niti ime regije, s členom 28 ES določilo zahteve, v skladu s katerimi mora tako ime:

– glede na dejanske okoliščine in

– glede na pojmovanje v državi porekla označevati regijo ali kraj v tej državi,

– njegova zaščita pa mora biti utemeljena glede na merila iz člena 30 ES.

Ali te zahteve pomenijo,

– da ime kot tako izpolnjuje konkretno funkcijo geografske označbe, ki napotuje na točno določen kraj ali regijo, ali zadostuje, da lahko ime v povezavi s proizvodom, ki ga označuje, potrošnika seznanja s tem, da ta proizvod izvira iz točno določenega kraja ali regije v državi porekla;

– da so ti trije pogoji kumulativni in jih je treba proučiti ločeno;

– da je za ugotovitev pojmovanja v državi porekla treba izvesti anketo med potrošniki in – če je odgovor pritrdilen – da je za zaščito potrebna nizka, srednja ali visoka stopnja poznavanja in povezovanja;

– da je ime v državi porekla kot geografsko označbo v resnici uporabljalo več podjetij, ne le eno, in da je uporaba tega imena kot znamke s strani samo enega podjetja v nasprotju z zaščito?

2. Ali okoliščina, da ime ni bilo niti prijavljeno v šestmesečnem roku, predvidenem v Uredbi št. 918/2004, niti ni bila zanj predložena vloga za registracijo na podlagi Uredbe št. 510/2006, povzroči razveljavitev veljavne nacionalne zaščite oziroma v vsakem primeru zaščite, razširjene na drugo državo članico na podlagi dvostranskega sporazuma, če je ime v skladu z notranjim pravom države porekla kvalificirana geografska označba v smislu Uredbe št. 510/2006?

3. Ali je posledica okoliščine, da [država članica] v okviru Akta o pristopu […] zahteva zaščito več geografskih označb za živilo na podlagi Uredbe (ES) št. 510/2006, to, da ni treba ohraniti nacionalne zaščite drugega imena, ki označuje enak proizvod, ali v vsakem primeru zaščite, razširjene na drugo državo članico na podlagi dvostranskega sporazuma, in da [je] Uredba (ES) št. 510/2006 v tem delu [izčrpna]?“

Vprašanja za predhodno odločanje

Prvo vprašanje

Dopustnost

61 Družba Budvar meni, da se je treba vprašati, ali ni prvo vprašanje hipotetično in torej nedopustno, saj predložitveno sodišče meni, da predpostavke, na katero se nanaša – namreč da je beseda „Bud“, ki je zaščitena z zadevnima dvostranskima pogodbama, preprosta in posredna označba geografskega izvora, ki ne spada med označbe s področja uporabe Uredbe št. 2081/92, kar je poleg tega stališče, ki ga je zagovarjalo že Oberster Gerichtshof in ga je torej Sodišče sprejelo kot predpostavko nacionalnega prava, na katero se je nanašalo prvo vprašanje, postavljeno v zadevi, v kateri je bila sprejeta zgoraj navedena sodba Budějovický Budvar (glej točke 41, 54 in 77 navedene sodbe) – ni več mogoče sprejeti.

62 Kot je bilo že navedeno v točkah 51 in 52 te sodbe, predložitveno sodišče meni, da se je treba zdaj opreti na predpostavko, da je v Češki republiki ime „Bud“ zaščiteno kot t. i. kvalificirana označba porekla, torej označba porekla, ki spada na področje uporabe Uredbe št. 510/2006, ki je glede tega enako kot področje uporabe Uredbe št. 2081/92, saj je bila ta označba zato registrirana pri WIPO na podlagi Lizbonskega aranžmaja, tako pa se lahko registrirajo le kvalificirane označbe porekla.

63 Vendar je treba glede tega spomniti, da v skladu z ustaljeno sodno prakso za vprašanja v zvezi z razlago prava Skupnosti, ki jih nacionalna sodišča zastavijo v pravnem in dejanskem okviru, ki so ga pristojna opredeliti sama in katerega pravilnosti Sodišče ne preizkuša, velja domneva upoštevnosti. Zavrnitev predloga nacionalnega sodišča je mogoča samo, če je očitno, da zahtevana razlaga prava Skupnosti nima nobene zveze z dejanskim stanjem ali predmetom spora v postopku v glavni stvari, če je problem

hipotetičen ali če Sodišče nima na voljo pravnih in dejanskih elementov, da bi lahko na zastavljena vprašanja dalo uporabne odgovore (glej zlasti sodbo z dne 22. decembra 2008 v zadevi Regie Networks, C-333/07, ZOdl., str. I-10807, točka 46 in navedena sodna praksa).

64 Duh medsebojnega sodelovanja, v katerem poteka postopek za izdajo predhodne odločbe, pomeni to, da nacionalno sodišče upošteva funkcijo Sodišča, ki je prispevanje k razsojanju v državah članicah in ne podajanje posvetovalnih mnenj o splošnih ali hipotetičnih vprašanjih (glej zlasti sodbo z dne 5. marca 2009 v zadevi Kattner Stahlbau, C-350/07, ZOdl., str. I-1513, točka 29 in navedena sodna praksa).

65 Glede tega je treba ugotoviti, da je nova presoja predložitvenega sodišča, da je treba ime „Bud“, ki je zaščiteno z zadevnima dvostranskima pogodbama, opredeliti kot označbo porekla – ki je predpostavka nacionalnega prava, na katero se nanašata drugo in tretje vprašanje za predhodno odločanje v tej zadevi – predpostavka, ki je nedvomno bistveno drugačna od tiste, na katero se je nanašalo prvo vprašanje za predhodno odločanje v zadevi, v kateri je bila sprejeta zgoraj navedena sodba Budějovický Budvar in na katero se nanaša tudi prvo vprašanje v tej zadevi, to je, da gre za preprosto in posredno označbo geografskega izvora.

66 Vendar ni mogoče izključiti, da gre v resnici za ločeni in *a priori* verjetni predpostavki in da predložitveno sodišče na tej stopnji noče dokončno zavrniti predpostavke o preprosti in posredni označbi geografskega izvora in je zato prvo vprašanje predložilo za primer, da bo to predpostavko vendarle sprejelo.

67 Poleg tega je opredelitev imena „Bud“, zaščitenega z zadevnima dvostranskima pogodbama, kot označbe porekla vprašanje zgolj nacionalnega prava in se lahko

izpodbija pred višjestopenjskimi sodišči, ki so sicer v preteklosti že razsojala in so včasih izrecno sprejela različno opredelitev.

68 V teh okoliščinah je treba ugotoviti, da prvo vprašanje ni hipotetično, zato domneva upoštevnosti, ki velja za predloge za sprejetje predhodnih odločb, ni izpodbita z dvomi, ki jih je izrazila družba Budvar.

69 Iz tega izhaja, da je prvo vprašanje za predhodno odločanje dopustno.

Utemeljenost

70 Predložitveno sodišče s prvim vprašanjem v bistvu prosi za pojasnilo v zvezi s točko 101 zgoraj navedene sodbe Budějovický Budvar.

71 Najprej je treba poudariti, da se to vprašanje nanaša na zaščito imena „Bud“ kot preproste označbe geografskega izvora na podlagi zadevnih dvostranskih pogodb, sklenjenih 11. junija 1976 in 7. junija 1979 med Republiko Avstrijo in Češkoslovaško socialistično republiko. Gre torej za dvostranski pogodbi, ki sta bili sklenjeni precej pred pristopom Češke republike k Evropski uniji. V obravnavani zadevi torej ne gre za primer dvostranskih pogodb, sklenjenih v obdobju, ko sta zadevni državi dejansko državi članici Evropske unije.

72 Za odgovor na to vprašanje je treba navedeno točko 101 ponovno umestiti v kontekst analize Sodišča, katere bistven del je.

73 Glede tega je treba spomniti, da je Sodišče v točki 54 zgoraj navedene sodbe Budějovický Budvar poudarilo, da se prvo vprašanje, postavljeno v tej zadevi, nanaša na predpostavko, da je ime „Bud“ preprosta in posredna označba geografskega izvora ali z drugimi besedami ime, ki ni neposredno povezano, prvič, s posebno kakovostjo, slovesom ali drugo značilnostjo proizvoda in, drugič, z njegovim posebnim geografskim poreklom, tako da ne spada na področje uporabe člena 2(2)(b) Uredbe št. 2081/92 (glej sodbo z dne 7. novembra 2000 v zadevi Warsteiner Brauerei, C-312/98, Recueil, str. I-9187, točki 43 in 44), in ki poleg tega samo po sebi ni geografsko ime, vendar vsaj lahko seznanja potrošnika s tem, da proizvod, ki ga označuje, izvira iz točno določenega kraja, regije ali države (glej sodbo z dne 10. novembra 1992 v zadevi Exportur, C-3/91, Recueil, str. I-5529, točka 11).

74 Sodišče je na podlagi te predpostavke proučilo, ali je absolutna zaščita – torej neodvisna od vsakršne verjetnosti zavajanja – preproste in posredne označbe geografskega izvora, kakršno določata zadevni dvostranski pogodbi za ime „Bud“, lahko utemeljena z vidika prava Skupnosti, saj lahko pomeni omejitev prostega pretoka blaga (zgoraj navedena sodba Budějovický Budvar, točka 97).

75 Sodišče je v točki 99 zgoraj navedene sodbe Budějovický Budvar opozorilo, da je glede zaščite, ki jo določa dvostranska konvencija, ki je v bistvu enake vrste kot tista v postopku v glavni stvari, že razsodilo, da je taka konvencija – ki preprečuje, da bi proizvajalci iz države pogodbenice uporabljali geografska imena druge države in s tem izkoriščali sloves proizvodov podjetij s sedežem v regijah ali krajih, ki jih ta imena označujejo – namenjena zagotavljanju lojalne konkurence, tak cilj pa se lahko šteje za varstvo industrijske in poslovne lastnine v smislu člena 30 ES, če zadevna imena na dan začetka veljavnosti te konvencije ali pozneje v državi porekla niso postala generična (glej

zgoraj navedeno sodbo Exportur, točka 37, in sodbo z dne 4. marca 1999 v zadevi Consorzio per la tutela del formaggio Gorgonzola, C-87/97, Recueil, str. I-1301, točka 20).

76 Sodišče je v točki 100 zgoraj navedene sodbe Budějovický Budvar ugotovilo, da kot je razvidno zlasti iz členov 1, 2 in 6 dvostranske konvencije, je tak cilj podlaga za sistem zaščite, ki ga določata zadevni dvostranski pogodbi.

77 Ob upoštevanju teh ugotovitev je Sodišče v točki 101 zgoraj navedene sodbe Budějovický Budvar presodilo, da čeprav je iz ugotovitev predložitvenega sodišča razvidno, da ime „Bud“ glede na dejanske okoliščine in pojmovanje v Češki republiki označuje regijo ali kraj na ozemlju te države in je njegova zaščita tam utemeljena glede na merila iz člena 30 ES, ta člen ne nasprotuje razširitvi te zaščite na ozemlje države članice, kot je v obravnavanem primeru Republika Avstrija.

78 Glede, prvič, navajanja dejanskih okoliščin in pojmovanja v Češki republiki v točki 101 navedene sodbe, je treba ta izraz razumeti v posebnem kontekstu mehanizma za zaščito imena „Bud“ na podlagi zadevnih dvostranskih pogodb, ki je posledica dejstva, da ta mehanizem, kot na primer zadevni mehanizem v zgoraj navedeni sodbi Exportur, temelji na razširitvi zaščite, kakršna je predvidena v državi članici porekla, v obravnavanem primeru v Češki republiki, na državo članico uvoza, v obravnavanem primeru na Republiko Avstrijo.

79 Značilnost takega mehanizma je okoliščina – ki pomeni odstop od načela teritorialnosti – da je zaščita dana in določena s pravom države članice porekla ter z dejanskimi okoliščinami in pojmovanjem v tej državi (zgoraj navedena sodba Exportur, točke 12, 13 in 38).

80 Vprašanje, ali je ime „Bud“ preprosta in posredna označba geografskega izvora, mora zato proučiti predložitveno sodišče glede na navedene okoliščine in pojmovanje v Češki republiki.

81 Kot je Sodišče opozorilo v točki 54 zgoraj navedene sodbe Budějovický Budvar, je preprosta označba geografskega izvora posredna, če kot taka ni geografsko ime, vendar vsaj lahko seznanja potrošnika s tem, da proizvod, ki ga označuje, izvira iz točno določenega kraja, regije ali države.

82 Ugotoviti je treba, da mora predložitveno sodišče, da bi ugotovilo, ali se ime, kakršno je „Bud“, lahko obravnava kot preprosta in posredna označba geografskega izvora, katere zaščita na podlagi zadevnih dvostranskih pogodb je lahko utemeljena glede na merila iz člena 30 ES, proučiti, ali to ime, čeprav kot tako ni geografsko ime, glede na dejanske okoliščine in pojmovanje v Češki republiki vsaj lahko seznanja potrošnika s tem, da proizvod, ki ga označuje, izvira iz regije ali kraja na ozemlju te države članice.

83 Vendar če bi bilo iz takega preizkusa razvidno, da zadevno ime ni primerno niti za to, da bi vsaj spominjalo na geografski izvor zadevnega proizvoda, njegove zaščite ne bi bilo mogoče utemeljiti z varstvom industrijske in poslovne lastnine v smislu člena 30 ES in bi bila načeloma v nasprotju s členom 28 ES, če je ne bi bilo mogoče utemeljiti kako drugače (zgoraj navedena sodba Budějovický Budvar, točke od 107 do 111).

84 Glede, drugič, navedbe v točki 101 zgoraj navedene sodbe Budějovický Budvar, da mora biti zaščita imena „Bud“ utemeljena glede na merila iz člena 30 ES, je iz zgoraj navedenega razvidno, da mora predložitveno sodišče poleg tega proučiti, prav tako glede na dejanske okoliščine in pojmovanje v Češki republiki, ali ni to ime, kakor je navedeno v točki 99 navedene sodbe, na dan začetka veljavnosti zadevnih dvostranskih pogodb ali pozneje postalo v tej državi članici generično, saj je Sodišče v točkah 99 in

100 navedene sodbe že ugotovilo, da je cilj sistema zaščite, ki ga določata ti pogodbi, varstvo industrijske in poslovne lastnine v smislu člena 30 ES.

85 Dalje se lahko tudi opozori, da če se na podlagi proučitve iz točk 82 in 84 te sodbe izkaže, da ime „Bud“ v postopku v glavni stvari glede na dejanske okoliščine in pojmovanje v Češki republiki vsaj lahko seznanja potrošnika s tem, da proizvod, ki ga označuje, izvira iz regije ali kraja na ozemlju te države članice in da to ime glede na te dejanske okoliščine in pojmovanje na dan začetka veljavnosti zadevnih dvostranskih pogodb ali pozneje v tej državi članici ni postalo generično, bi bilo iz tega razvidno, da člena 28 in 30 ES ne nasprotujeta nacionalni zaščiti take preproste označbe geografskega izvora niti nadaljnji razširitvi te zaščite na drugo državo članico z dvostransko pogodbo (glej v tem smislu zgoraj navedeno sodbo Budějovický Budvar, točki 101 in 102 in navedena sodna praksa).

86 S tretjim delom prvega vprašanja, ki ga je primerno proučiti zdaj, predložitveno sodišče sprašuje Sodišče, ali je treba v okviru proučitve, ki jo mora opraviti, naročiti izvedbo mnenjske ankete med potrošniki, da bi se ugotovilo pojmovanje v Češki republiki, poleg tega pa sprašuje, kakšna stopnja poznavanja in povezovanja je potrebna.

87 Ugotovljeno je, da tega ne ureja nobena posebna določba prava Skupnosti.

88 Če torej ni pravil Skupnosti s tega področja, mora notranji pravni sistem vsake države članice določiti pristojna sodišča in natančna procesna pravila v zvezi s tožbami, namenjenimi zaščiti pravic, ki jih imajo posamezniki na podlagi neposrednega učinka prava Skupnosti, če ta pravila niso manj ugodna od tistih, ki se nanašajo na podobne

tožbe na podlagi nacionalnega prava (načelo enakovrednosti), in da praktično ne onemogočajo ali čezmerno otežujejo izvrševanja pravic, ki jih priznava pravni red Skupnosti (načelo učinkovitosti) (glej zlasti sodbo z dne 12. februarja 2008 v zadevi Kempter, C-2/06, ZOdl., str. I-411, točka 57 in navedena sodna praksa).

89 Če ni nobenih pravil Skupnosti s tega področja, mora zato predložitveno sodišče v skladu z nacionalnim pravom odločiti, ali je treba naročiti mnenjsko anketo, namenjeno razjasnitvi dejanskih okoliščin in pojmovanja v Češki republiki, da bi se ugotovilo, ali se ime „Bud“ lahko opredeli kot preprosta in posredna označba geografskega izvora, ki poleg tega v tej državi članici ni postala generična. Prav tako mora glede na nacionalno pravo predložitveno sodišče določiti odstotek potrošnikov, ki naj bi bil zadosten za to proučitev (glej po analogiji sodbo z dne 16. julija 1998 v zadevi Gut Springenheide in Tusky, C-210/96, Recueil, str. I-4657, točki 35 in 36).

90 Nazadnje, s četrtim delom prvega vprašanja, ki ga je primerno obravnavati zadnjega, predložitveno sodišče sprašuje, ali je treba na podlagi točke 101 zgoraj navedene sodbe Budějovický Budvar in zlasti v njej navedenih dejanskih okoliščin v Češki republiki določiti konkretne zahteve v zvezi s kakovostjo in trajanjem rabe imena, tako da bi moralo to ime dejansko uporabljati več podjetij kot geografsko označbo v državi članici porekla, ne pa, kakor pri zadevnem imenu v postopku v glavni stvari, eno samo podjetje zgolj kot znamko.

91 Glede tega je treba ugotoviti, da točka 101 zgoraj navedene sodbe Budějovický Budvar, zlasti če je znova umeščena v kontekst odgovora na prvo vprašanje, postavljeno v zadevi, v kateri je bila izdana navedena sodba (glej točke od 73 do 77 te sodbe), ne utemeljuje trditve, da člen 30 ES vsebuje konkretne zahteve v zvezi s kakovostjo in

trajanjem rabe imena v državi članici porekla, da bi bila zaščita tega imena utemeljena z varstvom industrijske in poslovne lastnine v smislu navedenega člena.

92 Iz točke 54 v povezavi s točkami od 99 do 101 zgoraj navedene sodbe Budějovický Budvar je namreč razvidno, da člen 30 ES ne nasprotuje razširitvi – določeni z zadevnima dvostranskima pogodbama – posebne zaščite imena „Bud“ na ozemlje države članice, ki ni Češka republika, saj je cilj te zaščite varstvo industrijske in poslovne lastnine v smislu navedenega člena, vendar pod pogojem, da se ugotovi, da se to ime glede na dejanske okoliščine in pojmovanja v Češki republiki lahko opredeli kot preprosta in posredna označba geografskega izvora in da v tej državi članici ni postalo generično.

93 Člen 30 ES, kot je razložen v točki 101 zgoraj navedene sodbe Budějovický Budvar, ne določa konkretne zahteve v zvezi s kakovostjo in trajanjem rabe imena v državi članici porekla, da bi bila zaščita tega imena glede na navedeni člen utemeljena. Na vprašanje, ali taka zahteva velja v okviru postopka v glavni stvari, mora ob upoštevanju veljavnega nacionalnega prava, zlasti sistema zaščite, ki ga določata zadevni dvostranski pogodbi, odgovoriti predložitveno sodišče.

94 Glede na navedeno je treba na prvo vprašanje odgovoriti, da je iz točke 101 zgoraj navedene sodbe Budějovický Budvar razvidno, da:

– mora predložitveno sodišče za ugotovitev, ali se ime, kakršno je tisto v postopku v glavni stvari, lahko obravnava kot preprosta in posredna označba geografskega izvora, katere zaščita na podlagi zadevnih dvostranskih pogodb je lahko utemeljena glede na merila iz člena 30 ES, proučiti, ali je to ime, čeprav kot tako ni geografsko

ime, glede na dejanske okoliščine in pojmovanje v Češki republiki vsaj lahko seznanja potrošnika s tem, da proizvod, ki ga označuje, izvira iz regije ali kraja na ozemlju te države članice;

– mora predložitveno sodišče poleg tega proučiti, prav tako glede na dejanske okoliščine in pojmovanje v Češki republiki, ali ni zadevno ime v postopku v glavni stvari, kakor je navedeno v točki 99 navedene sodbe, na dan začetka veljavnosti zadevnih dvostranskih pogodb ali pozneje v tej državi članici postalo generično, saj je Sodišče v točkah 99 in 100 navedene sodbe že ugotovilo, da je cilj sistema zaščite, ki ga določata ti pogodbi, varstvo industrijske in poslovne lastnine v smislu člena 30 ES;

– če ni nobenih pravil Skupnosti s tega področja, mora predložitveno sodišče v skladu z nacionalnim pravom odločiti, ali je treba naročiti mnenjsko anketo, namenjeno razjasnitvi dejanskih okoliščin in pojmovanja v Češki republiki, da bi se ugotovilo, ali se ime „Bud“ v postopku v glavni stvari lahko opredeli kot preprosta in posredna označba geografskega izvora in da v tej državi članici ni postalo generično. Prav tako mora predložitveno sodišče glede na to nacionalno pravo določiti odstotek potrošnikov, ki naj bi bil zadosten za to proučitev;

– člen 30 ES ne določa konkretne zahteve v zvezi s kakovostjo in trajanjem rabe imena v državi članici porekla, da bi bila zaščita tega imena glede na navedeni člen utemeljena. Na vprašanje, ali taka zahteva velja v okviru postopka v glavni stvari, mora ob upoštevanju veljavnega nacionalnega prava, zlasti sistema zaščite, ki ga določata zadevni dvostranski pogodbi, odgovoriti predložitveno sodišče.

Drugo vprašanje

95 Predložitveno sodišče z drugim vprašanjem v bistvu sprašuje, ali je sistem zaščite Skupnosti, ki ga določa Uredba št. 510/2006, izčrpen, tako da bi ta uredba nasprotovala uporabi sistema zaščite, določenega s pogodbami, ki zavezujejo dve državi članici, kakršni sta zadevni dvostranski pogodbi, ki imenu, ki je v skladu s pravom države članice priznano kot označba porekla, daje zaščito v drugi državi članici, v kateri se ta zaščita dejansko zahteva, čeprav na podlagi te uredbe ni bila vložena nobena vloga za registracijo te označbe porekla.

Uvodne ugotovitve

96 Najprej je treba spomniti, prvič, da kot je navedeno v točkah 51 in 52 te sodbe, predložitveno sodišče meni, da se to vprašanje nanaša na predpostavko, da je v Češki republiki ime „Bud“ zaščiteno kot označba porekla, in ne kot preprosta označba geografskega izvora.

97 Drugič, poudariti je treba, da je Češka republika pristopila k Evropski uniji po tem, ko je Sodišče izdalo zgoraj navedeno sodbo Budějovický Budvar.

98 Iz tega je razvidno, da ker zadevni dvostranski pogodbi od tega pristopa zadevata državi članici, se njune določbe ne morejo uporabljati v razmerjih med tema državama, če se ugotovi, da so v nasprotju s pravom Skupnosti, zlasti s pravili Pogodbe o prostem pretoku blaga (glej v tem smislu zlasti sodbo z dne 20. maja 2003 v zadevi Ravil, C-469/00, Recueil, str. I-5053, točka 37 in navedena sodna praksa).

99 Poleg tega je treba poudariti, da se člen 307 ES za take konvencije ne uporablja, saj niso sklenjene z nobeno tretjo državo (sodba z dne 27. septembra 1988 v zadevi Matteucci, 235/87, Recueil, str. 5589, točka 21).

100 Tretjič, spomniti je treba, da predložitveno sodišče meni, da je bilo navedeno ime registrirano kot označba porekla in da je še naprej zaščiteno na podlagi Lizbonskega aranžmaja.

101 Glede tega je treba poudariti, da v nasprotju s Češko republiko Republika Avstrija ni podpisnica navedenega aranžmaja, tako da v tej državi članici ni mogoče zahtevati zaščite, ki jo ta aranžma določa.

102 Vprašanje, ali izčrpnost Uredbe št. 510/2006 nasprotuje morebitni zaščiti obravnavanega imena na podlagi Lizbonskega aranžmaja, se zato v postopku v glavni stvari ne postavlja.

103 Ker je opredelitev pojma označbe izvora iz člena 2(1) Lizbonskega aranžmaja v bistvu popolnoma enaka tisti iz člena 2(1)(a) Uredbe št. 510/2006, predložitveno sodišče meni, da je iz tega razvidno, da je ime „Bud“ označba porekla v smislu navedene uredbe.

104 Ni torej sporno, da do zdaj ni bila vložena nobena vloga za registracijo navedenega imena na podlagi Uredbe št. 510/2006. Prav tako se ne izpodbija, da Komisiji na podlagi Uredbe št. 2081/92 ni bila poslana nobena vloga za registracijo tega imena v okviru prehodnih ukrepov, ki jih Uredba št. 918/2004 določa glede veljavnih označb porekla in geografskih označb v desetih državah, ki so postale članice Evropske unije ob predzadnji širitvi.

105 Drugo vprašanje se zato nanaša na predpostavko, da zaščita imena „Bud“, ki jo družba Budvar na podlagi zadevnih dvostranskih pogodb zahteva v Republiki Avstriji, temelji na razširitvi zaščite tega imena kot označbe porekla, veljavne v Češki republiki, na Republiko Avstrijo, saj to ime ustreza tudi opredelitvi označbe porekla v smislu Uredbe št. 510/2006.

106 Natančneje, zastavlja se torej vprašanje, ali je Uredba št. 510/2006 izčrpna, tako da nasprotuje taki nacionalni zaščiti in zato tudi razširitvi take zaščite na ozemlje druge države članice na podlagi zadevnih dvostranskih pogodb.

Odgovor Sodišča

107 Uredba št. 2081/92 je v skladu z ustaljeno sodno prakso namenjena zagotavljanju enotne zaščite z njo zajetih geografskih imen v Skupnosti in je uvedla obveznost registracije teh imen na ravni Skupnosti, da bi bila zaščitena v vsaki državi članici (glej v tem smislu zlasti zgoraj navedeno sodbo Budějovický Budvar, točka 74 in navedena sodna praksa).

108 Ta cilj je razviden iz sedme uvodne izjave Uredbe št. 2081/92 (sodba z dne 9. junija 1998 v združenih zadevah Chiciak in Fol, C-129/97 in C-130/97, Recueil, str. I-3315, točki 25 in 26), ki je v bistvu enaka uvodni izjavi 6 Uredbe št. 510/2006, v kateri je navedeno:

„Za označbe porekla in geografske označbe bi bilo treba oblikovati koncepte Skupnosti. Okvir pravil Skupnosti o sistemu zaščite omogoča razvoj geografskih označb in označb

porekla, ker s poenotenim pristopom zagotavlja enake konkurenčne pogoje za proizvajalce proizvodov, ki nosijo takšne označbe, in povečuje zaupanje potrošnikov v te proizvode.“

109 Sodišče je tudi poudarilo, da je v zakonodaji Skupnosti v okviru skupne kmetijske politike mogoče opaziti splošno težnjo k izboljševanju kakovosti in slovesa proizvodov, med drugim zaradi uporabe zaščitenih označb porekla, ki uživajo posebno varstvo. Navedena težnja se je za kmetijske proizvode uresničila zlasti s sprejetjem Uredbe št. 2081/92, katere namen je ob upoštevanju njenih uvodnih izjav izpolniti pričakovanja potrošnikov glede kakovostnih proizvodov s prepoznavnim geografskim poreklom in omogočiti, da si proizvajalci v enakih konkurenčnih pogojih za resničen trud za izboljšanje kakovosti zagotovijo višji dohodek (glej v tem smislu zgoraj navedeno sodbo Ravil, točka 48, in sodbo z dne 20. maja 2003 v zadevi Consorzio del Prosciutto di Parma in Salumificio S. Rita, C-108/01, Recueil, str. I-5121, točka 63).

110 Označbe porekla spadajo med pravice intelektualne in poslovne lastnine. Veljavni predpisi varujejo imetnike teh pravic pred neupravičeno uporabo navedenih označb s strani tretjih oseb, ki se želijo okoristiti s slovesom, ki so ga navedene označbe pridobile. Njihov namen je zagotoviti, da proizvod, ki je z njimi označen, dejansko izvira z določenega geografskega območja in ima nekatere posebne značilnosti. Take označbe imajo lahko pri potrošnikih dober sloves, zato za proizvajalce, ki izpolnjujejo pogoje za njihovo uporabo, pomenijo bistveno sredstvo za pridobivanje kupcev. Sloves označbe porekla je odvisen od predstave, ki jo imajo o njej potrošniki. Ta je v bistvu odvisna od posebnih značilnosti in splošneje od kakovosti proizvoda. Od kakovosti je nazadnje odvisen sloves proizvoda. Za potrošnika je povezava med slovesom proizvajalcev in kakovostjo proizvodov poleg tega odvisna tudi od njegovega prepričanja, da so proizvodi, ki se prodajajo z označbo porekla, pristni (zgoraj navedeni sodbi Ravil, točka 49, in Consorzio del Prosciutto di Parma in Salumificio S. Rita, točka 64).

111 Iz tega je razvidno, da je Uredba št. 510/2006, sprejeta na podlagi člena 37 ES, instrument skupne kmetijske politike, katerega namen je v bistvu potrošnikom zagotavljati, da imajo kmetijski proizvodi, označeni z geografsko označbo, registrirano na podlagi te uredbe, zaradi svojega izvora z določenega geografskega območja nekatere posebne značilnosti in zato zaradi svojega geografskega izvora jamčijo kakovost – s ciljem, da bi kmetijska gospodarstva, ki so vložila veliko truda v izboljšanje kakovosti, zato ustvarila višji dohodek –, in preprečevati, da bi tretje osebe zlorabljale sloves, ki je posledica kakovosti teh proizvodov.

112 Vendar če bi države članice lahko svojim proizvajalcem dovolile, da na nacionalnem ozemlju uporabljajo eno od označb ali enega od znakov, ki se na podlagi člena 8 Uredbe št. 510/2006 uporabljajo le za imena, registrirana na podlagi te uredbe, na podlagi nacionalne pravice, ki lahko temelji na manj strogih zahtevah od tistih, ki jih za zadevne proizvode določa navedena uredba, bi obstajala nevarnost, da navedeno jamstvo kakovosti, ki je bistvena funkcija pravic, podeljenih na podlagi Uredbe št. 510/2006, ne bi bilo zagotovljeno, kar bi na notranjem trgu lahko tudi škodilo cilju lojalne konkurence med proizvajalci proizvodov s temi označbami ali znaki in bi zlasti lahko ogrožalo pravice, ki morajo biti pridržane za proizvajalce, ki se resnično trudijo, da bi lahko uporabljali geografsko označbo, registrirano na podlagi te uredbe.

113 Ta nevarnost, da bi bil ogrožen osrednji cilj zagotavljanja kakovosti zadevnih kmetijskih proizvodov, je toliko pomembnejša, ker kot je poudaril generalni pravobranilec v točki 111 sklepnih predlogov, v nasprotju z znamkami ni bil vzporedno sprejet noben ukrep Skupnosti za uskladitev morebitnih nacionalnih sistemov zaščite geografskih označb.

114 Ugotoviti je torej treba, da cilj Uredbe št. 510/2006 ni poleg nacionalnih pravil, ki lahko ostanejo v veljavi, uvesti dopolnilni sistem zaščite kvalificiranih geografskih označb, kakršen je na primer določen z Uredbo Sveta (ES) št. 40/94 z dne 20. decembra 1993 o znamki Skupnosti (UL 1994, L 11, str. 1), temveč je njen cilj določiti enoten in izčrpen sistem zaščite za take označbe.

115 Iz več značilnosti sistema zaščite, kakršnega določata uredbi št. 2081/92 in št. 510/2006, je prav tako razvidno, da je navedeni sistem izčrpen.

116 Prvič, v nasprotju z drugimi sistemi Skupnosti za zaščito pravic industrijske in poslovne lastnine, kot so sistemi zaščite znamke Skupnosti na podlagi Uredbe št. 40/94 ali žlahtniteljske pravice na podlagi Uredbe Sveta (ES) št. 2100/94 z dne 27. julija 1994 o žlahtniteljskih pravicah v Skupnosti (UL L 227, str. 1), temelji postopek registracije iz uredb št. 2081/92 in št. 510/2006 na delitvi pristojnosti med državo članico in Komisijo, saj lahko Komisija sprejme odločitev o registraciji imena le, če ji je država članica predložila tako vlogo, taka vloga pa se lahko predloži le, če je država članica preverila, da je utemeljena (sodba z dne 6. decembra 2001 v zadevi Carl Kühne in drugi, C-269/99, Recueil, str. I-9517, točka 53).

117 Nacionalni postopki registracije so torej vključeni v postopek Skupnosti za sprejemanje odločitev in so njegov bistveni del. Ne morejo obstajati izven sistema zaščite Skupnosti.

118 Glede postopka Skupnosti za registracijo je tudi značilno, da člen 5(6) Uredbe št. 510/2006, ki je v bistvu popolnoma enaka določba kot člen 5(5) Uredbe št. 2081/92, kakršen je bil vključen v to uredbo z Uredbo št. 535/97, določa, da lahko države članice na lastno odgovornost odobrijo prehodno nacionalno zaščito, dokler ni sprejeta odločitev o vlogi za registracijo.

119 Poleg tega je Sodišče glede tega presodilo, da je iz te določbe razvidno, da v sistemu, uvedenem z Uredbo št. 2081/92, kadar so države članice pristojne za sprejemanje odločitev, čeprav začasnih, ki odstopajo od določb navedene uredbe, ta pristojnost izvira iz izrecnih pravil (zgoraj navedena sodba Chiciak in Fol, točka 32).

120 Kot je generalni pravobranilec opozoril v točki 102 sklepnih predlogov, ne bi imela taka določba nobenega smisla, če bi države članice lahko v vsakem primeru ohranile lastne sisteme zaščite oznak porekla in geografskih označb v smislu Uredbe št. 2081/92 in jih pustile v veljavi poleg Uredbe št. 510/2006.

121 Drugič, da je sistem zaščite, kakršnega določata uredbi št. 2081/92 in št. 510/2006, izčrpen, dokazujejo tudi prehodne določbe za veljavna nacionalna imena, kot je češko ime „Bud“ v postopku v glavni stvari.

122 Člen 17 Uredbe št. 2081/92 je tako uvedel t. i. poenostavljeni postopek registracije za nacionalna imena, ki so bila v državi članici, ki je zahtevala njihovo registracijo, pravno zaščitena ali uveljavljena z rabo v državah članicah, v katerih sistema zaščite ni bilo (sodba z dne 25. junija 2002 v zadevi Bigi, C-66/00, Recueil, str. I-5917, točka 28).

123 Določeno je bilo, da če se njihova registracija zahteva v šestih mesecih, se lahko njihova nacionalna zaščita pod določenimi pogoji v skladu s členom 13(2) navedene uredbe ohrani za prehodno obdobje petih let, to pa je bilo nato z Uredbo št. 535/97 podaljšano za dodatnih pet let.

124 Ker je bil ta posebni sistem za prehodno zaščito veljavnih nacionalnih imen s členom 1, točka 15, Uredbe št. 692/2003 razveljavljen, je Komisija z Uredbo št. 918/2004 predvidela prehodne določbe o nacionalni zaščiti veljavnih označb porekla in geografskih označb v desetih državah, ki so postale članice Evropske unije ob predzadnji širitvi, na podlagi tistih, ki so bile predvidene za petnajst starih držav članic.

125 Te določbe so v obravnavanem primeru zlasti pomembne, ker predložitveno sodišče meni, da je ime „Bud“ v tem obdobju obstajalo kot kvalificirana geografska označba v Češki republiki.

126 S to uredbo je bilo določeno, da se lahko nacionalna zaščita označb porekla in geografskih označb v smislu Uredbe št. 2081/92, ki so v desetih novih državah članicah veljale 30. aprila 2004, ohrani, če se vloga za registracijo pošlje Komisiji v enakem obdobju šestih mesecev. Ker pa poenostavljeni postopek ni več obstajal, je navedena uredba določala, da če je bila vloga za registracijo poslana v tem obdobju šestih mesecev, se ta nacionalna zaščita lahko ohrani, dokler Komisija ne sprejme odločitve.

127 Uredba št. 918/2004 zato za deset novih držav članic potrjuje tisto, kar je že veljalo za petnajst starih, in sicer da je nacionalna zaščita veljavnih kvalificiranih geografskih označb dovoljena le, če so izpolnjeni pogoji iz pravil prehodne zakonodaje, posebej določeni za take označbe, med drugim da je treba vlogo za registracijo poslati v šestih mesecih, česar češki organi glede imena „Bud“ v postopku v glavni stvari niso storili.

128 Ti posebni sistemi in zlasti izrecno dovoljenje, ki ga imajo pod določenimi pogoji države članice, da prehodno ohranijo nacionalno zaščito veljavnih kvalificiranih geografskih označb, bi bili težko razumljivi, če sistem Skupnosti za zaščito takih označb ne bi bil izčrpen, kar bi pomenilo, da bi državam članicam v vsakem primeru ostale neomejene možnosti za ohranitev takih nacionalnih pravic.

129 Glede na navedeno je treba na drugo vprašanje odgovoriti, da je sistem zaščite Skupnosti, ki ga določa Uredba št. 510/2006, izčrpen, tako da ta uredba nasprotuje uporabi sistema zaščite – določenega s pogodbami, ki zavezujejo dve državi članici, kakršni sta zadevni dvostranski pogodbi – ki imenu, ki je v skladu s pravom države članice priznano kot označba porekla, daje zaščito v drugi državi članici, v kateri se ta

zaščita dejansko zahteva, čeprav na podlagi navedene uredbe ni bila vložena nobena vloga za registracijo te označbe porekla.

130 Ob upoštevanju tega odgovora na drugo vprašanje na tretje ni treba odgovoriti.

Stroški

131 Ker je ta postopek za stranke v postopku v glavni stvari ena od stopenj v postopku pred predložitvenim sodiščem, to odloči o stroških. Stroški, priglašeni za predložitev stališč Sodišču, ki niso stroški omenjenih strank, se ne povrnejo.

Iz teh razlogov je Sodišče (veliki senat) razsodilo:

1. **Iz točke 101 sodbe z dne 18. novembra 2003 v zadevi Budějovický Budvar (C-216/01) je razvidno, da:**

   – **mora predložitveno sodišče za ugotovitev, ali se ime, kakršno je tisto v postopku v glavni stvari, lahko obravnava kot preprosta in posredna označba geografskega izvora, katere zaščita na podlagi dvostranskih pogodb v postopku v glavni stvari je lahko utemeljena glede na merila iz člena 30 ES, proučiti, ali to ime, čeprav kot tako ni geografsko ime, glede na**

dejanske okoliščine in pojmovanje v Češki republiki vsaj lahko seznanja potrošnika s tem, da proizvod, ki ga označuje, izvira iz regije ali kraja na ozemlju te države članice;

– **mora predložitveno sodišče poleg tega proučiti, prav tako glede na dejanske okoliščine in pojmovanje v Češki republiki, ali ni zadevno ime v postopku v glavni stvari, kakor je navedeno v točki 99 navedene sodbe, na dan začetka veljavnosti zadevnih dvostranskih pogodb ali pozneje postalo v tej državi članici generično, saj je Sodišče v točkah 99 in 100 navedene sodbe že ugotovilo, da je cilj sistema zaščite, ki ga določata ti pogodbi, varstvo industrijske in poslovne lastnine v smislu člena 30 ES;**

– **če ni nobenih pravil Skupnosti s tega področja, mora predložitveno sodišče v skladu z nacionalnim pravom odločiti, ali je treba naročiti mnenjsko anketo, namenjeno razjasnitvi dejanskih okoliščin in pojmovanja v Češki republiki, da bi se ugotovilo, ali se ime „Bud“ v postopku v glavni stvari lahko opredeli kot preprosta in posredna označba geografskega izvora in da v tej državi članici ni postalo generično. Prav tako mora predložitveno sodišče glede na to nacionalno pravo določiti odstotek potrošnikov, ki naj bi bil zadosten za to proučitev;**

– **člen 30 ES ne določa konkretne zahteve v zvezi s kakovostjo in trajanjem rabe imena v državi članici porekla, da bi bila zaščita tega imena glede na navedeni člen utemeljena. Na vprašanje, ali taka zahteva velja v okviru postopka v glavni stvari, mora ob upoštevanju veljavnega nacionalnega prava, zlasti sistema zaščite, ki ga določata zadevni dvostranski pogodbi, odgovoriti predložitveno sodišče.**

2. **Sistem zaščite Skupnosti, ki ga določa Uredba Sveta (ES) št. 510/2006 z dne 20. marca 2006 o zaščiti geografskih označb in označb porekla za kmetijske proizvode in živila, je izčrpen, tako da ta uredba nasprotuje uporabi sistema zaščite – določenega s pogodbami, ki zavezujejo dve državi članici, kakršni sta dvostranski pogodbi v postopku v glavni stvari – ki imenu, ki je v skladu s pravom države članice priznano kot označba porekla, daje zaščito v drugi državi članici, v kateri se ta zaščita dejansko zahteva, čeprav ta označba porekla ni bila registrirana na podlagi navedene uredbe.**

Podpisi